

Arrest

nr. 148 254 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gelet op het arrest nr. 116 494 van 6 januari 2014 waarbij de debatten worden heropend en waarbij de partijen worden uitgenodigd om te verschijnen op de terechtzitting van 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE MEU, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoeksters aanvraag werd op 5 november 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De ongegrondheidsbeslissing werd door het bevoegde bestuur ingetrokken bij beslissing van 12 mei 2011.

1.3. Op 27 mei 2011 werd de aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Ook deze ongegrondheidsbeslissing werd echter door het bevoegde bestuur ingetrokken, dit bij beslissing van 24 juli 2012.

1.4. Op 24 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) opnieuw om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

Deze beslissing, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 augustus 2012, is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

A(...), J(...) D(...) C(...)

nationaliteit: Chili

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene wenst Nederlandse les te volgen, huurt een woning, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor), er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 1997 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. De verwijzing naar de briefwisseling van 24.02.2004 van het Bureau van Juridische Bijstand als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf, toont niet aan dat betrokkene effectief een aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te legaliseren. Het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat haar verblijf in België noodzakelijk zou zijn om medische redenen. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt echter duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene verklaart dat haar zus in België woont en roept dan ook artikel 8 van het EVRM in. Er dient hier opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënte wenst om gehoord te worden teneinde haar argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

1.5. Nog op 24 juli 2012 beslist diezelfde gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 2 september 2013 wordt aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekster diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering werd verworpen bij s' Raads arrest nr. 109.454 van 9 september 2013. Het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster vervolgens tegen deze beslissing indiende werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 116.097 van 19 december 2013.

1.7. Op 2 september 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekster mede tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij s' Raads arrest nr. 109.454 van 9 september 2013. De verzoekster diende vervolgens ook een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het arrest van de Raad met nr. 116 098 van 19 december 2013, waarbij het beroep werd verworpen, werd evenwel door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 231.043 van 29 april 2015.

1.8. Op 9 oktober 2013 wordt de verzoekster teruggesteerd naar Chili.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. Ter terechtzitting van 27 januari 2014 legt de raadsvrouw van de verzoekster een “*nota met betrekking tot heropening der debatten*” neer waarbij een aantal argumenten worden uiteenzet betreffende het procesbelang van de verzoekster. De verzoekster meent dat zij, gezien de heropening der debatten, buiten het recht op het mondeling ontwikkelen van opmerkingen overeenkomstig artikel 39/60 van de vreemdelingenwet tevens het recht heeft of minstens de mogelijkheid moet hebben om een schriftelijke nota neer te leggen.

Er moet echter op worden gewezen dat noch in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat in het kader van de annulatieprocedure een dergelijke nota ter terechtzitting kan worden neergelegd. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad ter kennis te brengen. In zoverre de door verzoekster neergelegde nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (cf. RvS nr. 229.211, 19 november 2014).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de beslissing van 24 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Op 24 juli 2012 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een om het grondgebied van België en van de Schengenstaten te verlaten binnen 30 dagen na de kennisgeving van dit bevel. Uit de akte van kennisgeving blijkt dat de verzoekster op uiterlijk 19 september 2012 het grondgebied dient te verlaten.

Ter terechtzitting van 25 november 2013 blijkt echter dat de verzoekster inmiddels, in uitvoering van de in punt 1.6. genoemde beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, op 9 oktober 2013 is teruggeleid naar haar land van herkomst, Chili.

Het gegeven dat de verzoekster inmiddels is gerepatriëerd staat buiten betwisting tussen de partijen.

Ter terechtzitting werd dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, gevraagd het actueel belang bij het beroep ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten toe te lichten. Ook na de heropening der debatten en ter terechtzitting van 27 januari 2014 werd de verzoekster in de mogelijkheid gesteld om haar actueel belang te verduidelijken.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekster een uitgebreid betoog voert, en daarvan ook een schriftelijke neerslag neerlegt, omtrent de directe en indirecte gevolgen van het bestreden bevel en omtrent de benadeling die zij ter zake heeft ondergaan. De verzoekster maakt hiermee echter niet duidelijk in hoeverre een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar, gelet op de tussen gekomen repatriëring, thans nog een concreet voordeel kan opleveren.

Er dient te worden opgemerkt dat een eventuele vernietiging van het bevel van 24 juli 2012 de repatriëring (die op een ander bevel is gestoeld) niet ongedaan kan maken. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stelde verzoeksters onregelmatige verblijfstoestand vast en legde haar op om aan dit onregelmatig verblijf een einde te stellen door het grondgebied van België en dat van de Schengenstaten te verlaten. Aan dit onregelmatig verblijf is inmiddels echter een einde gekomen en ook aan de terugkeerverplichting is inmiddels, zij het op gedwongen wijze, gevolg gegeven door de terugleiding van 9 oktober 2013. De Raad kan in de gegeven omstandigheden bijgevolg slechts

vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2012 de rechtstoestand van de verzoekster niet langer beïnvloedt, zodat een eventuele vernietiging van dit bevel de verzoekster niet langer tot voordeel kan strekken (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij, gelet op hetgeen voorafgaat, actueel nog een belang heeft bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2012. Dit volstaat reeds om het beroep, wat de tweede bestreden beslissing betreft, te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

De verzoekster geeft geen blijk van het rechtens vereiste, actueel belang bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid die met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeworpen in de nota met opmerkingen, is zonder voorwerp nu van enige gebonden bevoegdheid om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren geen sprake meer is gelet op het gegeven dat de verzoekster zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3.2. Wat de beslissing van 24 juli 2012 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft

Ter terechtzitting van 27 januari 2014 betoogt de verzoekster dat zij, waar de vraag rees of de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing haar tot voordeel kon strekken gelet op het inreisverbod dat werd getroffen op 2 september 2013, bij de Raad van State op diezelfde dag een cassatieberoep heeft ingediend tegen het arrest nr. 116.098 van 19 december 2013, waarbij het beroep tot nietigverklaring tegen dit inreisverbod werd verworpen, zodat dit arrest geen kracht van gewijsde heeft.

Gezien het arrest nr. 116.098 van 19 december 2013 inmiddels door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 231.043 van 29 april 2015, ziet de Raad geen verdere reden om verzoeksters belang bij het beroep tegen de eerste bestreden beslissing nog ambtshalve in vraag te stellen.

De verweerder heeft noch in de nota met opmerkingen, nog ter terechtzittingen van 25 november 2013 en 27 januari 2014, bewaren geuit betreffende de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep wordt dan ook ten gronde onderzocht, doch enkel inzake de eerste bestreden beslissing, hierna 'de bestreden beslissing' genoemd. Het middel dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing kan dus niet onderzocht worden.

4. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing van 24 juli 2012 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel, neergelegd in artikel 11 van de Grondwet en in artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekster stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel,

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd.

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoekster buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest nr. 198.769 van 9 december 2009:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door

artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoekster zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Dat verzoekster stelt dat van alle elementen die zij heeft aangevoerd enkel de mogelijke schending van art. 3 van het EVRM zou kunnen worden weerhouden als argument ter staving van de buitengewone omstandigheden. Dat verzoekster in haar aanvraag uitdrukkelijk naar artikel 3 EVRM verwezen heeft.

Derhalve dient men ervan uit te gaan dat verzoekster effectief een mensonterende behandeling zal ondergaan indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst.

Dat verzoekster evenwel niet begrijpt waarom dit element wordt weerhouden ter staving van de buitengewone omstandigheden doch niet ter staving van de grond van de aanvraag.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens tegenstrijdig is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Dat artikel 9bis vreemdelingenwet geschonden is.

Tweede onderdeel,

Wat betreft de motivering over de grond van de zaak

1. Wat betreft de motivering in verband met de vernietigde instructie

Verzoekster wenst eerst en vooral te stellen dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, gedaagde wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de weigering:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (RvS arrest 198.769 vab 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten van de Raad van State is. Verzoekster betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde “buitengewone omstandigheden” heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet zegt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar wel het volgende stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoekster).

Dat dit concreet betekent dat gedaagde een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat gedaagde echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat gedaagde in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het Kruispunt van Migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie- aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011), Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat gedaagde een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoekster voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat gedaagde zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat vermelde motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoekster beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoekster gedaagde er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft.

Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoekster drie jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoekster van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat zij de aanvraag in het land van herkomst indient die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij De Raad van State in haar advies in het arrest nr. 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

“Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer mime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. “(onderlijning door verzoekster).”

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het gelijkheidsbeginsel door incasu, in tegenstelling tot wat zij stelt in andere gevallen, af te wijken van de vooropgestelde beleidslijn, en schendt zij eveneens het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals, en verzoekster kan dit niet genoeg benadrukken, gedaagde kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

2. Wat betreft de verdere motivering

2.1.

Het is verweester niet toegelaten de criteria van de omzendbrief ter uitsluiting te gebruiken, ze kan ze wel positief aanwenden in het kader van haar discretionaire bevoegdheid.

Zonder formeel te verwijzen naar de uitsluitingselementen van de omzendbrief dient te worden vastgesteld dat verweester deze de facto wel toepast.

Er wordt gesteld: ‘Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. ... De verwijzing naar de briefwisseling van 24.2.2004 van het Bureau

voor Juridische Bijstand als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf, toont niet aan dat betrokkene effectief een aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te legaliseren.'

Hoewel verweerster de termen 'geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen' niet gebruikt in de bestreden beslissing, hanteert ze in de praktijk en de facto dit criterium door de hogervermelde motivering.

Dit blijkt ook a contrario uit het gegeven dat verweerster de aanvraag tot regularisatie van 13.12.2009 niet overweegt, laat staan niet aanziet als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf.

Verweerster steunt zich alsnog op de (uitsluitings)criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, welke vernietigd is door het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9.12.2009.

In die zin is er sprake van machtsoverschrijding, schending van artikel 9bis vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting en van het gelijkheidsbeginsel van artikel 11 Grondwet en artikel 14 EVRM.

2.2.

De bestreden beslissing stelt in essentie stelt dat verzoekster haar illegaal verblijf aan zichzelf te danken heeft en dat zij daaruit geen rechten kan putten. De beslissing stelt dat het feit dat verzoekster geen poging heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren cruciaal is om te besluiten dat zij geen grond tot regularisatie kan krijgen en dit zonder meer.

Men kan niet naast het feit kijken dat verzoekster hier sedert 1997 verblijft wat in totaal 15 jaar is.

Belangrijker is het echter dat de weigering steunt op de bewering dat verzoekster geen poging heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk zulks een poging heeft ondernomen. Zij heeft in 2004 gevraagd aan het BJB een advocaat aan te stellen om haar verblijfstoestand te analyseren en de mogelijkheden voor regularisatie uit te leggen (zie stukken). Deze gaf haar een negatief advies en diende geen aanvraag in.

Maar er is meer. Immers verzoeksters aanvraag van 15.12.2009 is eveneens een poging om haar verblijf te regulariseren. Nergens wordt gespecificeerd door gedaagde wanneer zij zulk een poging zou moeten hebben verricht of wat die poging dan zou moeten zijn.

De motivering van de bestreden is dan ook bijzonder tegenstrijdig wanneer men stelt dat verzoekster geen poging heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren hetgeen zij juist doet door de aanvraag van 15.12.2009 in te dienen.

Het is trouwens geenszins verzoeksters fout dat zij al meer dan drie jaar moet wachten op een beslissing van gedaagde (die er telkens in slaagt foutieve beslissingen te nemen) zodat ook de uitspraak "aldus bewust genesteld in illegaal verblijf" genuanceerd dient te worden.

Bovendien aanvaardt verweerster zelf uitdrukkelijk stelt dat verzoekster de aanvraag omwille van buitengewone omstandigheden niet kan indienen in haar land van herkomst en geeft zo zelf te kennen dat verzoekster inderdaad het land niet diende te verlaten om ze in te dienen, wat eveneens het 'bewust nestelen in illegaal verblijf' nuanceert.

Dat in elk geval de motivering van de bestreden tegenstrijdig is daar niet kan gesteld worden geen poging te hebben verricht terwijl de bestreden beslissing nu net het resultaat is van die poging, poging waarvan gedaagde zelf uitdrukkelijk stelt dat ze niet in het land van herkomst diende te worden ingediend en waarvan gedaagde dus zelf zegt dat verzoekster ze hier mocht indienen.

2.3.

Verzoekster had als argument voor haar regularisatie de 'prangende humanitaire situatie' ingeroepen met name dat ze al meer dan 11 jaar in België verbleef, bij haar zus inwoonde en de noodzaak om in België te blijven om medische redenen.

De bestreden beslissing beantwoordt dit argument niet afdoende. Het argument van de lange verblijfsduur van 11 jaar (thans bijna 15 jaar) wordt totaal niet beantwoord.

Het argument dat ze bij haar zus woont wordt niet afdoende beantwoord met de motivering 'dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven'. Verzoekster ziet niet in waarop dit motief zou kunnen slaan.

Ook het motief dat medische redenen via een aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet moeten ingeroepen worden is in casu niet terzake. Het medisch argument wordt ingeroepen samen met andere argumenten in het kader van een prangende humanitaire situatie, en dient (samen met de andere elementen) in dat kader en als geheel van omstandigheden (situatie) te worden beoordeeld. De bestreden beslissing doet dit niet. Het beantwoordt een belangrijk element (lange verblijfsduur) gewoonweg niet, geeft een onbegrijpelijk motief in verband met de aanwezigheid van de zus en isoleert bovendien de diverse elementen van mekaar zonder ze in een geheel te beoordelen in het kader van de prangende humanitaire situatie.

2.4.

Verzoekster had in de regularisatieaanvraag van 13.12.2009 ook als element aangeduid dat zij de regularisatie verzocht als familielid van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt.

De bestreden beslissing laat na hier op te antwoorden."

4.1.1. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Er wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoekster ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan.

4.1.1.1. In een eerste middelonderdeel stelt de verzoekster zich de vraag waarom er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en waarom zij niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekster gaat er vervolgens van uit dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard op grond van de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM. De verzoekster stelt niet te begrijpen waarom dit element als buitengewone omstandigheid wordt weerhouden doch niet ter staving van de grond van de aanvraag.

Dienaangaande merkt de Raad allereerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 5 november 2010 en nogmaals op 27 mei 2011 reeds besliste om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. In de navolgende intrekkingbeslissingen van 12 mei 2011 en 24 juli 2012 werd enkel overgegaan tot de intrekking van de ongegrondheidsbeslissingen die op resp. 5 november en 27 mei 2011 werden genomen inzake verzoekers verblijfsaanvraag. Bijgevolg werd als dusdanig niet overgegaan tot de intrekking van de op dezelfde data genomen ontvankelijkheidsbeslissingen. In deze zin bevestigde de gemachtigde middels de thans bestreden beslissing enkel dat de aanvraag op ontvankelijke wijze was ingediend. De gemachtigde kon bezwaarlijk nog terugkomen op de reeds genomen ontvankelijkheidsbeslissingen inzake verzoeksters aanvraag. In zoverre de verzoekster thans bijgevolg nog kritiek zou uiten op de ontvankelijkheidsbeslissing en waar zij speculeert dat deze het gevolg zou zijn van de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, komt haar betoog laattijdig voor.

De Raad wijst er voorts nog op dat de gemachtigde niet gehouden is, wanneer hij de aanvraag ontvankelijk verklaard, aan te geven op grond van welke buitengewone omstandigheden hij dit doet. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone

omstandigheden dan wel werden aanvaard, is in het kader van een ongegrondheidsbeslissing niet aan de orde.

Ook uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard wegens het aanvaarden van een buitengewone omstandigheid die verband houdt met artikel 3 van het EVRM. De beschouwingen van de verzoekster ter zake zijn geheel speculatief zodat ook de verdere kritiek die hierop voortbouwt niet kan worden aangenomen.

In de mate dat de verzoekster aangeeft dat een motivering zich opdrong waarom deze of gene buitengewone omstandigheid niet kan worden weerhouden ter staving van de grond van de aanvraag, merkt de Raad op dat verzoekster er met haar betoog aan voorbij gaat dat de wetgever heeft voorzien in een duidelijk onderscheid – dat is bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State – tussen enerzijds de ontvankelijkheidsfase en anderzijds de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De vraag naar het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden dient zo duidelijk te worden onderscheiden van de vraag of er gronden voorhanden zijn om te verblijfsmachtiging toe te kennen. Wat de ongegrondverklaring van de aanvraag betreft kan de Raad ook enkel vaststellen dat de gemachtigde inzake de verschillende ingeroepen gronden voor een verblijf - waaronder ook artikel 3 van het EVRM - in een duidelijke motivering heeft voorzien.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.”

De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat dit motief niet afdoende is in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekster kan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat het bestuur nader diende te motiveren waarom de weerhouden buitengewone omstandigheid ook niet tevens rechtvaardigt dat de verblijfsmachtiging wordt toegekend. In het kader van de motivering van de ongegrondheidsbeslissing kon de verweerder volstaan met te motiveren omtrent de verschillende door de verzoekster in haar aanvraag ingeroepen verblijfsgronden. Van enige tegenstrijdigheid met het ontvankelijk verklaren van de aanvraag is dan ook geen sprake.

4.1.1.2. De verzoekster stelt *in fine* van het eerste middel dat het in de aanvraag ingeroepen argument met betrekking tot de ‘prangende humanitaire situatie’ in de bestreden beslissing niet afdoende werd beantwoord.

Waar de verzoekster stelt dat het argument van de lange verblijfsduur van 11 jaar totaal niet wordt beantwoord, dient samen met de verweerder in de nota met opmerkingen te worden vastgesteld dat dit argument in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ontmoet. Immers geeft de gemachtigde het feit dat de verzoekster *“beweert dat zij sinds 1997 in België zou verblijven”* uitdrukkelijk in rekening genomen. Hij heeft hieromtrent geoordeeld dat verzoeksters integratie gedurende haar verblijf in België geen grond voor regularisatie kan vormen nu zij tijdens deze periode geen enkel verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en zij zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf.

Verzoeksters betoog dat totaal niet werd gemotiveerd omtrent haar lange verblijfsduur van 11 jaar, mist dan ook feitelijke grondslag.

4.1.1.3. De verzoekster geeft voorts te kennen dat het argument dat zij bij haar zus woont niet afdoende wordt beantwoord met de onbegrijpelijke motivering dat *“betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden in België verblijven”*.

Hierbij verliest de verzoekster evenwel uit het oog dat de gemachtigde naast de hierboven geciteerde motivering eveneens heeft vastgesteld dat *“een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept”* onvoldoende

bewijskracht heeft om te kunnen spreken van een verwantschap en dat gewone sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich in haar aanvraag van 15 december 2009 onder meer beriep op het gegeven dat zij bij haar zus woont. In de bij de aanvraag gevoegde inventaris wordt in dit verband verwezen naar een bijlage 2 'stukken in verband met familiebanden' en uit deze bijlage 2 blijkt dat de verzoekster een afschrift van de verblijfskaart van haar voorgehouden zus en verklaringen van haar (en ook van de verblijfskaarten van haar voorgehouden schoonbroer en neef) toevoegt alsook een verklaring van elk van deze voorgehouden familieleden. Het blijkt echter niet en de verzoekster toont ook niet aan dat ter zake nog andere bewijsstukken werden bijgebracht. Er dient te worden opgemerkt dat de motieven van de bestreden beslissing dienen te worden beoordeeld in het licht van de concrete elementen die de verzoekster in de aan deze beslissing ten grondslag liggende aanvraag heeft aangehaald.

De verzoekster gaat in haar betoog volledig voorbij aan de vaststelling dat zij de verwantschap met in de aanvraag vermelde personen (waaronder een zus) niet met bewijskrachtige gegevens aantoont, zij voert ter zake geen betwisting.

Het motief dat de verzoekster geen bewijskrachtige stukken heeft voorgelegd die de verwantschapsband met de personen waarop zij zich beroept aantoont, is bijgevolg pertinent en is bovendien op zichzelf voldoende draagkrachtig om de argumentatie omtrent verzoeksters zus (dit is één van de personen op wie zij zich in de aanvraag heeft beroepen) niet te aanvaarden. Het motief dat de verzoekster niet aantoont dat er nog andere familieleden in België verblijven is te beschouwen als een overtuigend motief, zodat de kritiek hiertegen de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang kan brengen.

4.1.1.4. De verzoekster betoogt verder dat het medisch argument wordt ingeroepen samen met de andere argumenten in het kader van de prangende humanitaire situatie zodat dit samen met de andere argumenten als een geheel van omstandigheden dient te worden beoordeeld.

Wederom dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekster de in de bestreden beslissing uitgedrukte motieven in verband met de voorgelegde medische elementen niet betwist, laat staan weerlegt. De bestreden beslissing vermeldt ter zake het volgende:

"Betrokkene haalt aan dat haar verblijf in België noodzakelijk zou zijn om medische redenen. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt echter duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (...)"

Aldus worden duidelijk de redenen opgegeven waarom aan de ingeroepen medische elementen geen gevolg kunnen worden gegeven in het kader van het verzoek dat gebaseerd is op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekster betwist niet dat op grond van voor vreemdelingen met een medische aandoening een specifieke en unieke procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is ingevoerd zodat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen. De verzoekster toont evenmin aan dat deze beoordeling niet zou volstaan in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Er valt dan ook niet in te zien waarop verzoeksters verwachting is gestoeld dat de medische elementen, waarvan niet betwist wordt dat zij buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niettemin in samenhang met de andere elementen betreffende de aangehaalde 'prangende humanitaire situatie' toch bij de beoordeling van haar aanvraag in toepassing van voormeld artikel 9bis zouden moeten worden betrokken.

4.1.1.5. De verzoekster houdt tot slot voor dat de bestreden beslissing nalaat te antwoorden op het in de aanvraag aangeduide element dat zij de regularisatie verzocht als familielid van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag van 25 september 2009 inderdaad de vermelding *“Familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben”* heeft aangekruist op het typeformulier regularisatieaanvraag.

Het gaat terzake echter om het louter aankruisen van een criterium uit de instructie van 19 juli 2009, waaromtrent in de bestreden beslissing is geoordeeld dat deze criteria niet meer van toepassing zijn aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769.

Er dient verder te worden vastgesteld dat de verzoekster in haar verklarende bijlage het volgende heeft gesteld: *“Al meer dan 11 jaar in België; haar zus woont in België. Ook noodzaak verblijf. Ook noodzaak verblijf in België om medische redenen. Steunt op artikel 3 en 8 EVRM en Europese richtlijn van 2004”* (eigen onderlijning). Het is dan ook met deze vermelding en met de stukken die als bijlage 2 - ‘stukken in verband met familiebanden’ - bij de aanvraag werden gevoeg dat de verzoekster op concrete wijze de aanwezigheid van familieleden (met name een zus, schoonbroer en neef) met verwijzing naar de Europese richtlijn 2004/38 heeft toegelicht.

Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat de gemachtigde de argumentatie met betrekking tot de voorgehouden familieleden van de verzoekster wel degelijk in rekening heeft genomen en dat hieromtrent reeds op afdoende wijze is gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoekster geen bewijskrachtige elementen heeft bijgebracht die een verwantschapsband kunnen aantonen met de personen waarop zij zich beroept.

4.1.1.6. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing, in feite zoals als in rechte, op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen.

De verzoekster toont niet aan dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar de verzoekster verder betoogt dat de motieven van bestreden beslissing juridisch onjuist en niet redelijk zijn, voert de verzoekster een inhoudelijke kritiek die niet dienstig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze kritiek zal bijgevolg worden onderzocht in het raam van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

4.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht evenwel niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt, waar de verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde vernietigde regeringsinstructie, gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State zodat de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. De verzoekster betoogt dat dit gestelde dat de instructie niet meer van toepassing is verder gaat dan de voormelde rechtspraak van de Raad van State en dat de verweerder is gehouden de instructie toe te passen wanneer deze van toepassing is. De verzoekster wijst er zo op dat de instructie enkel werd vernietigd omdat deze de wettelijke voorwaarde van de *“buitengewone omstandigheden”* zou uithollen en dat het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 evenmin stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd, doch enkel dat de verweerder de verblijfsaanvraag niet mag afwijzen door uitsluitend te verwijzen naar het niet voldaan zijn van de voorwaarden van de instructie omdat deze dan als dwingende regel worden toegepast. Verder wijst de verzoekster op verklaringen van het kabinet De Block aan het Kruispunt Migratie-Integratie dat de criteria van de instructie onverminderd zullen worden toegepast.

De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde terecht opmerkt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, dient de verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekster om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte

wijze heeft aangegeven dat deze criteria vervat in de vermelde instructie als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch onjuiste analyse blijkt aldus niet.

De gemachtigde stelde in de bestreden beslissing ook geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch hij vrijwaarde aldus net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. De verzoekster geeft aan dat uit een analyse van de rechtspraak van de Raad van State duidelijk blijkt dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd als dwingende regel en dat een verblijfsaanvraag niet kan worden afgewezen door louter naar de instructie te verwijzen, doch de nietigverklaring hiervan heeft tot gevolg dat deze instructie niet langer in het rechtsverkeer is en niet langer als een geldige rechtsbron – noch in positieve, noch in negatieve zin – kan worden gehanteerd. Een betoog dat erop neerkomt dat de gemachtigde alsnog had moeten nagaan of was voldaan aan de criteria van de vernietigde instructie is niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Door te stellen dat de verweerder in de praktijk alsnog toepassing zou maken van de criteria van de instructie, daargelaten of dit gestelde kan worden aangenomen, toont de verzoekster ook nog niet aan dat de betwiste motivering in de thans bestreden beslissing incorrect is of verweerder enige appreciatiefout maakte. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder – na te hebben geoordeeld dat verzoekster zich niet langer kan beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – op basis van zijn discretionaire bevoegdheid een onderzoek heeft gevoerd naar de verschillende door de verzoekster aangehaalde elementen die naar haar mening een machtiging tot verblijf in België verantwoorden en dat hij voor elk van deze elementen motiveerde waarom deze de toekenning van een verblijfsmachtiging niet rechtvaardigen. De verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte met bepaalde door haar ter ondersteuning van de grond van haar aanvraag ingeroepen elementen geen rekening heeft gehouden, dat bepaalde elementen niet op hun waarde werden beoordeeld, of dat de verweerder op kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Enige kennelijk onredelijke toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of willekeur blijkt niet.

In zoverre de verzoekster in de verdere uiteenzetting van het middel voorhoudt dat de bestreden beslissing *de facto* wel toepassing maakt van de uitsluitingselementen uit de instructie van 19 juli 2009 ('geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen') daar haar wordt tegengeworpen dat zij sinds 2007 geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen, merkt de Raad op dat het de gemachtigde binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toekomt om te oordelen of het lange verblijf van de verzoekster op illegale wijze al dan niet kan leiden tot de toekenning van een machtiging tot verblijf. Uit het loutere feit dat de gemachtigde bij zijn beoordeling ter zake rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekster in de gehele periode dat zij in België verblijft (sinds 2007) geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en dat zij zich zodoende bewust heeft genesteld in een illegaal verblijf, kan geenszins worden afgeleid dat de gemachtigde impliciet toepassing zou hebben gemaakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde ter zake beschikt, maakt dat hij zelf kan oordelen of een lang verblijf in de omstandigheden die eigen zijn aan de verzoekster al dan niet kan leiden tot een machtiging tot verblijf, zolang deze beoordeling uiteraard is gestoeld op de correcte feitelijke gegevens en zij de grenzen van de redelijkheid niet te buiten gaat. Uit het loutere feit dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat een integratie opgebouwd tijdens een bewust langdurig illegaal verblijf zonder enige verblijfsaanvraag in te dienen om het verblijf te wettigen, kan dan ook geen motiveringsgebrek noch machtsoverschrijding of een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken.

Waar de verzoekster tot slot een tegenstrijdigheid in de motieven van de bestreden beslissing ontwaart in de mate dat haar wordt verweten geen verblijfsaanvraag te hebben ingediend terwijl de bestreden beslissing net het resultaat is van die poging, stelt de Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet ontkent sinds 2007 jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied verbleven te hebben alvorens daadwerkelijk een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde haar verblijfssituatie te regulariseren. De beschouwingen van de verzoekster dat zij in 2004 van een advocaat een negatief advies kreeg om een aanvraag in te dienen, tonen niet aan dat de gemachtigde op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat de verzoekster *“geen enkele verblijfsaanvraag [heeft] ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. De verwijzing naar de briefwisseling van 24.02.2004 van het Bureau van Juridische Bijstand als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf, toont niet aan dat betrokkene effectief een aanvraag heeft*

ingediend om haar verblijf te legaliseren. Het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat het zich bewust nestelen in illegaal verblijf dateert van vóór de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid. De beschouwingen van de verzoekster dat dit bewust nestelen in illegaal verblijf dient te worden genuanceerd omdat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en er dus buitengewone omstandigheden werden aangenomen die verantwoorden dat de aanvraag niet in het buitenland moet worden ingediend, is dan ook niet dienstig.

De Raad herhaalt dat het de gemachtigde toekomt om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid te oordelen of het lange verblijf van de verzoekster op illegale wijze de inwilliging van een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert. De verzoekster ontkent niet dat zij, van bij de aanvang van haar verblijf in België, de mogelijkheid had om zich via een regularisatieaanvraag trachten in regel te stellen. Er valt niet in te zien waarom de gemachtigde bij het beoordelen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in redelijkheid rekening zou kunnen houden met het gegeven dat verzoeksters integratie is opgebouwd tijdens een langdurige periode waarin de aanvrager zich bewust heeft genesteld in een illegaal verblijf. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas in 2013 is genomen doet hieraan geen afbreuk. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, gelet op de hem voorliggende gegevens, op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de verzoekster zich sinds 2007 bewust heeft genesteld in een illegaal verblijf zodat haar integratie het loutere gevolg is van haar eigen houding en dus geen grond tot regularisatie kan vormen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzettingen van verzoekster niet toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Ook machtsoverschrijding blijkt niet.

4.1.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.4. De verzoekster voert tevens een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en geeft hierbij aan dat de gemachtigde niet zonder meer kan afwijken van een eerder door hem opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen.

De Raad benadrukt evenwel dat niet kan worden aanvaard dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het gegeven dat de verweerder in het verleden toepassing zou hebben gemaakt van een instructie waarvan achteraf is gebleken dat deze onwettig was houdt niet in dat de verweerder nadat deze onwettigheid werd vastgesteld verder toepassing zou dienen te maken van deze instructie.

De Raad dient tevens te benadrukken dat verweerder de wet en de rechtspraak dient te laten primeren op verklaringen die in het verleden door staatssecretarissen zijn afgelegd en dat een beginsel van behoorlijk bestuur hieraan geen afbreuk kan doen.

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat zelfs niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde *in casu*, door de elementen die de verzoekster aanbracht niet te weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan, effectief is afgeweken van een gedragslijn die hij in het verleden volgde bij de ten gronde beoordeling van aanvragen om machtiging tot verblijf of dat hij bepaalde toezeggingen die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet heeft gehonoreerd.

Ook door erop te wijzen dat zij drie jaar diende te wachten op een eindbeslissing en er wel degelijk buitengewone omstandigheden werden weerhouden, toont de verzoekster nog niet aan dat zij zich thans dienstig kan beroepen op een schending van het rechtzekerheidsbeginsel.

Een schending van rechtzekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.1.5. De verzoekster betoogt tot slot nog dat de gemachtigde het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door *in casu*, in tegenstelling tot in andere gevallen, af te wijken van zijn eerder vooropgestelde beleidslijn en dat het gelijkheidsbeginsel van artikel 11 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM is geschonden doordat in weerwil van de vernietiging van de instructie van 19 juli 1991, toch *de facto* toepassing werd gemaakt van de uitsluitingscriteria van deze instructie.

Uit de bespreking onder punt 4.1.2. is echter reeds gebleken dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde *de facto* toepassing heeft gemaakt van de uitsluitingscriteria van de instructie van 19 juli 1991.

De aangevoerde schending van “het gelijkheidsbeginsel van artikel 11 Grondwet en artikel 14 EVRM” mist dan ook feitelijke grondslag.

Voor het overige benadrukt de Raad nogmaals dat de beginselen van behoorlijk bestuur de verweerder hoe dan ook niet toelaten af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). Er bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid. De verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat het gelijkheidsbeginsel ertoe zou moeten leiden dat de verweerder het vernietigingsarrest van de Raad van State van 9 december 2009 naast zich neer zou moeten leggen om in verzoekster geval alsnog de criteria van de vernietigde instructie toe te passen. De gemachtigde is gebonden door de wet en diende het voornoemde arrest te respecteren.

De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

4.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van “de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen:

“Het regularisatieverzoek werd ingediend op 13.12.2009. De (on)gegrondheidsbeslissing werd pas genomen op 24.7.2012, bijna drie jaar later.

Deze termijn is duidelijk niet redelijk, waardoor DVZ het beginsel van de redelijke termijn geschonden heeft.

De redelijketermijneis is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Wordt dit beginsel niet nageleefd, kan een besluit worden geschorst en/of vernietigd (zie I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 397-425).”

Inzake de redelijke termijn dient erop te worden gewezen dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster de kwestieuze aanvraag op 15 december 2009 haar aanvraag indiende. De aanvraag werd reeds op 5 november 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard, doch de ongegrondheidsbeslissing werd door het bevoegde bestuur ingetrokken bij beslissing van 12 mei 2011. Later werd op 27 mei 2011 een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, doch ook deze ongegrondheidsbeslissing werd ingetrokken, dit bij beslissing van 24 juli 2012. De Raad stelt vast dat deze intrekingsbeslissingen niet werden betwist en dat zij het gevolg zijn van een onwettigheid in de beslissingen van 5 november 2010 en 27 mei 2011.

Bij beslissing van 24 juli 2012 wordt de aanvraag uiteindelijk ontvankelijk doch ongegrond bevonden.

Een termijn van ongeveer twee en een half jaar om tot een beslissing te komen lijkt in de gegeven omstandigheden en gelet op de tussengekomen vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 een redelijke termijn te zijn. Het kan de overheid niet ten kwade worden geduid gevolg te hebben gegeven aan het vernietigingsarrest van de Raad van State door de daarmee strijdige beslissingen in te trekken en vervolgens een zorgvuldig onderzoek te doen omtrent de gegrondheid van de aanvraag. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat de gevraagde machtiging zou moeten worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, in hoofde van de verzoekster een recht op verblijf zou ontstaan.

De verzoekster heeft derhalve geen belang bij haar grief dat de verweerder te lang heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging.

De aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De verzoekster heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE